

V tretji klopi sedi Motlej, ki je že lansko leto hodil v šolo. Ko opazi, da obračam vso pozornost na začetnike, začne skrivaj jesti kruh in klobaso. On že pozna šolski red, in zato ga je treba prijeti bolj ostro.

»Ne smeš jesti v šoli, Motlej; prinesi semkaj!«

Obirajoč se in počasnih korakov prinese na mizo svojo zalogo in začne jokati.

»Saj dobiš potem nazaj!«

Ondi spet v drugi klopi sedi deček razumnega obraza in pazljivo posluša. Obrnem se do njega in ga vprašam. On zna pa že vse molitve.

»O, ti si pa res priden, ker že toliko znaš. Kdo te je pa naučil?«

»Mama.«

Poleg prirojene nadarjenosti ima ta deček skrbne starše, kar je pač največja dobrota za otroka.

Tako hitro mine prva ura v začetku šolskega leta. Ko odhajam iz razreda, me že mnogo bolj pogumno gledajo otroška očesca. Svetlika se iz njih otroška preprostost in nedolžnost. Na misel mi pridejo Gospodove besede: »Ako ne boste kakor ta otrok, ne pojdete v nebeško kraljestvo.« Spomnim se svojih mladostnih dni, ko se mi je zdelo, da se mi smehlja ves svet. V šoli se trenutno vživim v ona leta otroške sreče in brezskrbnosti, ko sem užival zemeljski raj.

† Leopold Turšič:

Junak ob morju.

Čibi, čibi, rač, rač, rač,
kruh imam, a nič igrač;
čibe, račke, kruh vam dam,
pa se z vami poigram...

Čibe kruhek pozobale, Tu ob bregu zdaj stojim,
vjeti pa se niso dale; luže — morja se bojim:
račke so mi brez zahvale Čibi, čibi, rač, rač, rač,
v lužo — morje odragljale. kruhka ni in ne igrač.